

Greenglade

Solen glimtade fram bakom molnen för första gången på flera månader. I en hage precis bredvid vägen stod de tre hästarna Bjarni, Puh och Swirl och njöt av vårsolen. Här och där låg några små, gråa snöhögar kvar sedan den långa och kalla vintern. Bjarni var väldigt uttråkad, men han visste att om några timmar skulle Oliva, hans ryttare, komma hem och då skulle de tölta fram i skogen fort som ögat. Han njöt av tanken. Hans Olivia med det långa, vågiga, bruna håret som glänste under ridhjälmens och hennes snälla, bruna ögon som tittade på honom. Som han saknade henne när hon inte var i stallet. Istället för att tänka på Oliva började Bjarni springa runt, runt i hagen. Det gick väldigt fort, så fort att när Puh var på väg mot den saftigaste grästuvan i hagen, hann inte Bjarni stanna.

När Olivia kom cyklande med andan i halsen tog hon in hästarna. Medan hon började borsta Bjarni och visitera honom undrade hon hur både han och Puh hade kunnat bli så leriga. Olivia svepte med rotviskan över Bjarnis bruna, mjuka päls. Sedan tog hon man-och svansborsten och borstade igenom Bjarnis gråa tjocka man tills den glänste i solskenet. Det var så mysigt att bara stå och dra in stalldoften i näsan och höra på hästarnas tuggande. Stallet var den bästa platsen i världen, tänkte Olivia.

Olivia vände sig om och gick mot sadelkammaren. Väl där tittade hon på de tre sadlarna som hängde där. Över varje sadel stod det ett namn. Hon lyfte ner sadeln som hängde på kroken under Bjarnis namn. Kåporna och sitsen var sliten efter alla ridturer i skogen, men hon visste att Bjarni gillade just den sadeln. När hon gick tillbaka till stallet möttes hon av en mjuk gnäggning från Bjarni och tänkte på hur glad hon var över att hon hade hästarna. Hon visste inte hur hon skulle klarat sig utan dem. Hon lade upp sadeln på Bjarnis rygg och han buffade henne i ryggen, precis som han brukade göra. När hon trädde nackstycket över öronen sänkte han huvudet så att Olivia lätt kunde sätta på nosgrimman.

Olivia ledde ut Bjarni på stallplanen. Bjarni tuggade på bettet, men stod still så att Olivia kunde sitta upp. Så fort hon suttit upp skrittade Bjarni iväg. Efter en stund drev Olivia upp Bjarni i tölt, och precis som Bjarni drömt om tidigare på dagen, så töltade de fort som ögat. Bjarnis gråa man flög i vinden och hans ben rörde sig så fort att det blev väldigt bekvämt för Olivia att sitta i sadeln. Det enda som hördes i den tysta skogen var Bjarnis hovar som slog mot den mjuka skogsstigen. Plötsligt tvärstannade Bjarni och Olivia höll på att slungas ur sadeln. Framför dem på stigen möttes de av ett rosaskimrande ljussken. Olivia var tvungen att kisa för det starka ljuset. Kunde det vara en portal? Olivia tvekade en stund innan hon bestämde sig för att skänkla på Bjarni som självsäkert töltade in genom portalen.

Plötsligt var det något som inte stämde. Vart de än vände sig var det fullt med köttätande växter och på himlen var det rosa moln. Rosa sockervaddsmoln. Ur molnen regnade det chokladsås. Det var tydligt att det var något som inte stod rätt till. De hörde en dyster röst bakom sig.

Det var en ljusbrun häst med svarta ränder på ryggen. Han hade svart man och svans. Hästen sa att han hette Basil och att de hade kommit till Greenglade. Basil berättade att Greenglade brukade vara den finaste platsen i hela kosmos, men att Töfraflocken från Hengill hade kommit och gjort att Greenglade blivit förhäxat. Greengladeflocken hade gjort allt i sin makt för att ordna allt till rätta, men ingenting hade fungerat. Det hade snarare blivit värre.

Bjarni började prata och berättade för Basil att han hette Bjarni och att hans ryttare hette Olivia. Olivia tappade stigbygelns av förvåning. Hade Bjarni just pratat? Ja, Bjarni hade pratat. Hon var helt säker på det. Olivia kom på att hon och Bjarni kunde försöka ställa allt tillrätta. Vad hade de att förlora på det? Det värsta som kunde hända var ju att det blev ännu värre. Men det kunde också bli bättre. Basil sa att det kanske inte var en så bra idé, men Bjarni lyckades övertala honom att ge det en chans.

Basil visade motvilligt vägen till Töfraflockens territorium. Alla förstod hur farliga Töfraflocken faktiskt var. Om de inte lyckades med sitt uppdrag skulle Greenglade gå under för gott. Olivia funderade snabbt ut en plan som hon senare tänkte dela med Bjarni och Basil. Stegen var enkla. Det gällde att först spionera på flocken. Därefter skulle de rida tillbaka till Greenglade igen och planera ytterligare. De hade bara en chans.

Försiktig skrittade de fram på den mjuka skogstigen. Olivia darrande och fumlade med tyglarna. Hon väcktes plötsligt ur sina tankar av ett brak som skar genom skogen. Olivia såg hur hästarna i Töfraflocken lyfte sina huvuden och spetsade öronen. Vad var det som hade låtit så mycket? Då såg Olivia en trasig, torr trädgren som låg bakom dem på stigen. Det gick upp för henne att någon av hästarna måste ha trampat på den. Nu var det ännu viktigare att de inte blev upptäckta.

Vid gränsen till Hengill stannade Basil och viskade till Olivia att hon nu var tvungen att gå till fots själv. Ljudlöst gled Olivia ur sadeln, satte sig bakom en sten och väntade på att något skulle hända. Nästan alla hästarna såg identiska ut. Gråa hästar med svart man och svans. En häst skilde sig från mängden. Den hästen var vit med helblå man och svans. Det måste vara ledarhingsten, tänkte Olivia.

Den vita hästen började trampa runt på stället och gnägga. Det verkade som om det var dags för flockråd. Olivia hörde ledarhingsten berätta för de andra hästarna i flocken att de skulle vara på sin vakt för fiender. Han sprang bort till ett altare och gjorde något. Olivia var så långt bort att hon inte riktigt såg vad ledarhingsten gjorde, men det såg ut som om han tryckte på någon typ av knapp. Olivia vände sig om och såg ut över Greenglade. Hon såg att träden hade dragits upp med sina rötter och nu svävade i luften upp och ner. Hon förstod att de inte hade mycket tid. Tyst smög hon tillbaka till hästarna, satt upp på Bjarni och töltade iväg med Basil hack i häl. Med andan i halsen kom de fram till Greenglade. Där berättade Olivia för Bjarni och Basil vad hon sett och hört hos Töfraflocken och trion bestämde sig för att smyga tillbaka och försöka förhandla.

På vägen tillbaka till Hengill fick Olivia ur sig att det var viktigt för henne och Bjarni att få hjälpa Greenglodeflocken. Olivia hade blivit utsatt i sin gamla skola och Bjarni hade då hjälpt henne. Nu ville hon hjälpa någon annan som var i knipa.

Väl framme vid gränsen diskuterade de hur de skulle gå till väga. De kunde ju inte bara gå in, eller? Efter en stunds funderande bestämde de sig för att göra precis så. Bjarni töltade självsäkert in på Töfraclockens mark, medan Basil, mer försiktigt, travade bredvid. När den vita hästen fick syn på trion stegrade han sig, men lät dem komma in. Bjarni frågade ledarhingsten Galdur varför Töfraclocken hade utsatt Greenglade för häxeri. Galdur svarade att Töfraclocken hade gjort så för att de var avundsjuka på att Greenglade hade så frodigt gräs på sina marker till skillnad från Hengill där det bara fanns sten. Olivia försökte övertyga Galdur om att ställa allt tillrätta igen, men han var väldigt bestämd med vad som skulle ske och inte.

Då tog Basil ton och nästan skrek att om Töfraclocken inte återskapade Greenglade till sin forna glans skulle Basil personligen mörda ett av Töfraclockens starkaste och bästa föl. Galdur blev förskräckt över att den vanligtvis så tysta Basil blev så arg. Att bli av med ett föl var nästan det värsta som kunde hända tänkte Galdur och var beredd att göra vad som helst för att få behålla sina föl. Galdur gick fram mot altaret, lyfte hoven och tryckte på knappen 1-2-3 gånger. När trion sedan såg ut över Greenglade såg allt ut som vanligt igen. Inga rosa sockervaddsmoln, ingen chokladsås, inga köttätande växter och inga upp och nervända träd.

Basil fick Galdur att lova att aldrig göra något liknande igen och med lätta steg travade Basil och Bjarni, med Olivia på ryggen, tillbaka mot Greenglad. Nu skulle Greenglade vara och förbli den vackraste platsen i hela kosmos.